

MANJ BARAK V TOMAČEVEM

48 družin pod trdno streho

Takoj, ko so se stanovanjci preselili v nova stanovanja na Črnučah, so barake porušili – kljub temu ostaja v Tomačevem v neprimernih življenjskih prostorih še več kot 200 družin

Torek, 22. januarja je bil za marsikoga srečen dan. 48 družin, ki so leta in leta živele v človeku povsem neprimernih prostorih v barakarskem naselju v Tomačevem, tega dne prav gotovo ne bo pozabilo. Naša skupnost jim je namreč omogočila preselitev v nova stanovanja na črnuški Gmajni, v prav idilični okolici. To je bil velik dan. Zanje, pa tudi za Ljubljano, ki s tem počasi začneja brisati še eno črno točko s svojega zemljevida. Že od leta 1977 imamo v Ljubljani dogovor o organiziranem načinu odprave barakarskih naselij v mestu, prvi rezultat te akcije je bil prav za Bežigradom, ko so podrli barake ob Dečkovi cesti, potem ko so prej preselili vse prebivalce v ustrežnejše bival-

ne prostore.

Akcija se je zdaj nadaljevala, na vrsto je prišlo Tomačevo, kjer pa v barakah še vedno živi okrog 200 družin, ki čakajo... V nevarnosti so sami, saj so na poplavnem območju reke Save, zaradi njih je v nevarnosti mesto, saj stoje barake na prvem varnostnem pasu ljubljanskega vodovoda. Barake, brez kanalizacije, brez urejenih cest, lahko rečemo vir najhujših okužb. Življenjski prostori so tamkaj bedni, zato je bilo veselje tistih, ki so se selili v preprosta, vendar lepa stanovanja na Črnučah, toliko lažje razumljivo. Razumljivi so bili tudi malce nevoščljivi pogledi tistih, ki tokrat še niso prišli na vrsto.

Namen akcije je odprava ba-

rak, zato so buldožerji in drugi stroji takoj po izpraznitvi barake rušili, zaprasketal je ogenj, posamezniki pa so hiteli pobirati kose lesa, da jih bodo imeli za kurjavo v tej zimi. S prvo akcijo, pri kateri so združeno sodelovali stanovanjska skupnost, občinski izvršni svet in še nekateri, so podrli barake na trasi bodoče ljubljanske vpadnice, že čez nekaj mesecev bodo preselili še nekaj družin. Brez sodelovanja združenega dela, delovnih organizacij, v katerih so zaposleni prebivalci barak, ne bi šlo, saj so prispevali precejšen znesek k solidarnostnim sredstvom ljubljanskih občin. Akcijo bo torej treba nadaljevati, ob tem pa ne bo odveč tudi budnost pred novimi priseljenci, pred posamezniki, ki so zaslužili družbeno akcijo in bi morda želeli v prihodnosti rešiti svoj stanovanjski problem s postavitvijo barake. Načelo, da je lažje preprečiti, kot zdraviti, naj obvelja tudi v tem primeru.

Stanovanjci so odšli, na delu je stroj. Samo hip in baraka, prebivališče, se sesuje kot hišica iz kart. Življenje v njej je moralo biti res neznoano, brez vode, brez sanitarij, vendar – ne brez televizorja.

Nekateri so odšli, drugi bodo še ostali... Veselje enih, pričakovanje drugih. Kdaj bodo prišli na vrsto? Ob tem pa skrb za vsakdan, brž so pohiteli po drva, ki jih je med ostanki barak ostalo ogromno.

Baraka številka 258. Razmajana, vlažna, napol podrti. Pa ni med najslabšimi v naselju, ki se skriva ob bregu Save, stran od ceste, nikomur na oči. Bežigradjani o Tomačevem ne govorimo na glas.

Kot v pravljici so nove vrstne hišice zagledali novi stanovanjci. Črnuče so njihov novi dom, tomačevske barake so bile v hipu le davna, težka mora. Družba ni pozabila na te ljudi.

Z LETOŠNJIM JANUARJEM

Slovo od inkasantov

Skrivalnice pred inkasanti ne bodo več možne, stroške stanovanja (stanarina ipd.) bomo odslej plačevali s položnicami

Razprava o stanovanjskem gospodarstvu v Ljubljani je opozorila tudi na neučinkovitost strokovnih služb v Ljubljani, marsikdo je imel pri tem v mislih tudi predrag, nesodoben in neučinkovit sistem pobiranja raznih prispevkov. Resda je Staninvest z mnogo truda in dela, včasih tudi s tožbo, zagotovil sorazmerno visok odstotek plačila obveznosti, vendar so kljub temu skrbno pretehtali možnosti za povečanje učinkovitosti inkasa.

Z novim letom so se odločili za novost, plačevanje s položnicami. Te občani že poznajo, saj jih uporabljajo tudi v drugih primerih, le da v tem primeru velja omeniti posebnost: položnice so sestavljene iz dveh delov – že znane splošne položnice na levi strani in posebnega obrazca, na katerem je razčlenjeno vplačilo. Desni

del položnice bo vsak občan pred plačilom odtrgal in obdržal za svojo evidenco, po vplačilu na banki, pošti, v enoti SDK ali na blagajnah Staninvesta v katerikoli občini, pa bo dobil še potrjen prvi izvod levega – standardnega dela položnice.

Tak način plačevanja je seveda precej enostavnejši, cenejši, saj inkasanti niso več potrebni in je možna avtomatska obdelava podatkov, zahteva pa tudi ustrezno višjo zavest občanov in njihovo odgovornost. Stanarino in druge prispevke bodo morali s položnico plačevati redno, vsak mesec, saj se sicer ves sistem lahko podre. Da v začetku ne bo težav, bodo Staninvestovi inkasanti prvih nekaj mesecev občanom osebno prinašali položnice in jih še natančneje poučili o novosti, ki jo vsekar velja pozdraviti.

Staninvestove blagajne, kjer bodo lahko občani iz katerekoli občine plačevali prispevke, so v vsaki občini po ena: Bežigrad: Volkova 1-a; Center: Miklošičeva 18, tel. 312-591; Moste-Polje: Zaloška 69, tel. 43-811; Šiška: Celovška 143, tel. 557-251 in Vič: Rudnik: Gorkičeva 14, tel. 261-292.

Bežigradski sektor Staninvesta, ki je že organiziran po novem in omogoča občanom, da vse opravke v zvezi s stanovanjem opravijo na enem mestu, brez odvečnega tekanja sem ter tja in izgube časa, se je preselil v nove prostore na Volkovi 1-a. Žal, kljub prošnjam na vse strani, po treh mesecih še vedno nimajo telefona, ki bi občanom sodelovanje s sektorjem še olajšal. Intervencije na najrazličnejše naslove niso pomagale. Vodno gospodarstvo, ki je v leti stavbi, pa tudi ni pripravljeno odstopiti vsaj ene interne številke svoje centrale. Tako morajo brez telefona občani in zaposleni večkrat prav zato vzeti pot pod noge. Škoda časa!

Za čisto in zeleno Ljubljano

Kako, saj je šele befa, ali bolje: črno-bela! Že, toda mislimo že naprej, ko se bo belo umaknilo in bo ostalo le še črno. Pa si res želimo belo, ali bolje: čisto in zeleno?

Kako bi to dosegli? Preprosto! Vse kar smo se samoupravno dogovorili, zapisali in za to združujemo sredstva, moramo zgolj izvrševati. Vsi porabniki (plačniki) zahtevati, izvajalci (plačani) izvajati!

Kdaj bo torej Ljubljana (Bežigrad) čisto in zeleno mesto v vsej in ponos domačinom in vabljivo za goste – turiste? Ko ne bomo samo enkrat na leto aktivirali vseh meščanov, pretežno najmanjših, da pospravijo »črna« odlagališča odpadkov, pač pa bomo skozi vse leto, z znanimi obveznostmi, skrbeli, da ne bodo nastajala! Ko bodo tudi izven strogega centra mesta dovolj pogosto posejani lični koški za smeti in seveda redno praznjeni, saj vsi enako prispevamo zanje. Ko bo odvoz smeti v zgodnjih jutranjih (ali večernih) urah organiziran tako, da ne bodo še ob 12. uri zijale iz smetnjakov prepolne in smrdljive v mimoidoče in bodo odpeljane tudi pred vsakimi prazniki – mimo ustajenega urnika, vsaj ob glavnih ulicah. Da bodo praznjene tako, da ne bo ostalo na ulici novo smetišče. Ko v pravilniku o vzdrževanju čistotice ulic ne bo »luknje«, ki dovoljuje, da se iz nepometne ceste spere nesnago na neasfaltirani del hodnika za pešce ob ograje in pod žive meje, kar veter ponovno razpiha po soseski.

Vse to so stalno navzoče pripombe občanov-samoupraviteljev na vseh zbiorih, čeprav je čisto drugačen dnevni red, z važno vsebino. Pravijo, da je vse to krivo za vtis o našem mestu, da je onesnaženo – ne pa zgolj »črna« odlagališča, ki baje prihajajo iz centra mesta, ker tam ni prostora zanje! Pravijo tudi, da bo mesto lepše in čistejše, ko se bo po cestah valila pločevina na plinski, alkoholni ali kak boljši pogon in se bo izogibala vsem zelenicam, in urejenim igriščem, kjer bi se najmlajši v peskovnikih radi igrali s peskom ne pa z odpadki štirinožcev. Ko bodo vsa izravana, prežgana ali odmrta drevesa vsaj nadomeščena z novimi. Ko bodo vsi dimniki puhali v zrak očiščen dim. Še bi lahko naštevali ogorčne pripombe občanov.

In s čim bomo privabljali goste-turiste v mesto, ko bomo odpravili vse gornje nemarnosti? Prav gotovo ne z zdavnaj zarjavlimi in praznimi okviri za reklame, ki jih ne manjka ob vpadnicah. Čigavi so (bili)? To vedo le tisti, ki so jim dovolili postavitev. Kdo naj jih sedaj odstrani, če lastnika morda ni več, ali pa je pozabil nanje? Nek SIS v mestu bi jih lahko ponovno aktiviral z enostavno razglasitvijo njihove dotrajanosti in jih odstopil novim interesentom – za reklamo seveda, ki je ni nikoli dovolj. Tako privabljenim gostom bomo poleg postelje in žlice ponudili tudi prigraditve in ogled mesta. Pa ne samo kulturno-zgodovinskih znamenitosti in novih palač – pač pa tudi

kulturen izgled polpretekle arhitekture naših zgradb, ki sedaj razjednih in oluščenihi fasad boljčijo v objektivne tuje. Mi, vsakdanji mimoidoči pa tega niti ne opazimo – tembolj pa hodimo občudovani pravilnična mesta čez mejo. Za tako pravilčnost pa je potrebna le nova, sveža preobleka dotrajanhi fasad, ali vsaj strešnih žibov, da ob deževnih dnevih ne teče iz njih za ovratnike mimoidočim – po vzoru čistilnice stare pošte, ki je sedaj tako lepa!

Mokri dnevi prinašajo tudi drugačne vrste nadloge predvsem pešcem, tudi šolarjem, ki se ne morejo izogniti umazanji pri izpodkoles jeklenih konjičkov, le ti pa ne jamam ob robu cestišča. Ali je tako zaradi premalo ali preveč denarja, ali zaradi (ne)kvalitetne izvedbe del – popravil, to naj presodijo strokovnjaki. Vsi pa vemo, da ne bi smelo biti tako.

V letošnjem letu – letu stabilizacije in morale dela – je pričakovati, da bodo odpravljene tudi te našteje, le na videz majhne stvari, ki pa so velikega pomena, če upoštevamo razpoloženje občanov, ki upravičeno zahtevajo, da naj bodo v te namene združevana sredstva uporabljena racionalno in učinkovito, da v prihodnjem letu ne bi bilo »hude krvi« nad istimi napakami.

M. V.